

СПРАВА «АВРААМОВА ПРОТИ УКРАЇНИ»

(CASE OF AVRAAMOVA v. UKRAINE)

(Заява №2718/12)

Стислий виклад рішення від 20 вересня 2022 року

25 серпня 2011 року заявницю затримали на робочому місці за обвинуваченням в одержанні хабара. У серпня 2011 року Білогірський районний суд продовжив строк затримання заявниці до восьми діб.

Загалом заявниця трималася під вартою у різні дати в ізоляторі тимчасового тримання Білогірського районного відділу міліції (далі – ІТТ) та у Сімферопольському слідчому ізоляторі (далі – СІЗО).

19 грудня 2011 року суд першої інстанції визнав заявницю винною в одержанні хабара та обрав їй покарання у виді позбавлення волі на строк три роки та три місяці з позбавленням права обіймати посади в органах державної виконавчої служби на строк три роки.

У травні 2013 року місцевий суд ухвалив рішення про умовно-дострокове звільнення заявниці. 21 травня 2013 року заявницю звільнили з виправної колонії.

У листопаді 2011 року під час перебування у СІЗО заявниця почала скаржитись на погіршення стану здоров'я. Адміністрація СІЗО повідомила, що для госпіталізації заявниці потрібен був дозвіл прокуратури, та того ж дня звернулася до прокуратури Білгородського району за дозволом, посилаючись на медичні рекомендації від 22 жовтня 2011 року. Однак відповіді отримано не було.

У травні та липні 2012 року заявницю оглядали лікарі. За результатами обстеження не було виявлено змін.

Того ж дня в інтересах сторін і належного провадження у справі Європейський суд з прав людини (далі – Європейський суд) надав Уряду вказівку згідно з Правилком 39 Регламенту Європейського суду провести медичний огляд, про який клопотав СІЗО 08 листопада 2011 року, та переконатися, що заявниця отримала лікування відповідно до результатів такого обстеження.

11 липня 2012 року заявницю було госпіталізовано до обласної лікарні для комплексного медичного обстеження. За його результатами лікарі призначили заявниці медичні препарати та рекомендували їй перебувати під наглядом лікаря-терапевта та лікаря-уролога. 08 листопада 2012 року Європейський суд скасував тимчасовий захід відповідно до Правилки 39 Регламенту Європейського суду.

Крім цього, згідно з твердженнями заявниці під час її стаціонарного лікування в лікарні вона весь час була прикута кайданками до ліжка та охоронялася декількома озброєними працівниками міліції, які перебували в її палаті.

До Європейського суду заявниця скаржилась за статтею 3 Конвенції на умови тримання її під вартою, ненадання належної медичної допомоги та застосування до неї кайданків у лікарні, а також за статтею 5 Конвенції на свавільність її затримання, необґрунтоване тримання її під вартою під час досудового розслідування та відсутність права на відшкодування у зв'язку з цим.

Розглянувши скарги заявниці на неналежні умови тримання її під вартою у СІЗО, Європейський суд послався на свої висновки, зроблені у справах проти України, і констатував порушення статті 3 Конвенції.

Щодо скарг заявниці на ненадання їй належної медичної допомоги Європейський суд зазначив, що невинуватена та тривала затримка органів державної влади в

організації госпіталізації заявниці для комплексного медичного обстеження та надання їй лише симптоматичного лікування у відповідь на погіршення стану її здоров'я є достатніми ознаками серйозної неспроможності держави-відповідача надати заявниці належну медичну допомогу під час тримання під вартою, що становило нелюдське та таке, що принижує гідність, поводження у супереччя статті 3 Конвенції.

Щодо скарг заявниці на незаконне та необґрунтоване тримання під вартою, Європейський суд зазначив, що підстави для затримання особи мають бути вагомими, а органи державної влади мають розглянути можливість застосування інших запобіжних заходів як альтернативу триманню під вартою під час досудового розслідування. Враховуючи зазначене, Європейським судом було констатоване порушення пунктів 1, 3 та 5 статті 5 Конвенції у зв'язку із незаконним, необґрунтованим та тривалим триманням заявниці під вартою, а також відсутністю відшкодування у зв'язку із цим.

Скарги заявниці за статтею 3 Конвенції щодо умов тримання у ІТТ та застосування до неї кайданків були визнані неприйнятними та відхилені Європейським судом.

#### ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

«1. Оголошує прийнятними скарги за статтею 3 Конвенції (на умови тримання заявниці під вартою у Сімферопольському СІЗО з 23 грудня 2011 року до 05 липня 2012 року) та на стверджувану відсутність доступу до належної медичної допомоги під час тримання під вартою, а також за пунктами 1, 3 і 5 статті 5 Конвенції (на свавільність тримання її під вартою з 25 серпня до 02 вересня 2011 року, відсутність відповідних і достатніх підстав для тримання її під вартою під час досудового розслідування та відсутність забезпеченого правовою санкцією права на відшкодування у зв'язку з цим), а решту скарг у заяві – неприйнятними;

2. Постановляє, що було порушено статтю 3 Конвенції;

3. Постановляє, що було порушено пункт 1 статті 5 Конвенції.

4. Постановляє, що було порушено пункт 3 статті 5 Конвенції;

5. Постановляє, що було порушено пункт 5 статті 5 Конвенції;

6. Постановляє, що:

(а) упродовж трьох місяців держава-відповідач повинна сплатити заявниці такі суми, які мають бути конвертовані в національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу:

10 000 (десять тисяч) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися, в якості відшкодування моральної шкоди;

50 (п'ятдесят) євро та додатково суму будь-якого податку, що може нараховуватися заявниці, в якості компенсації поштових витрат;

(b) із закінченням зазначеного тримісячного строку до остаточного розрахунку на зазначені суми нараховуватиметься простий відсоток (simple interest) у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в період несплати, до якої має бути додано три відсоткові пункти;

7. Відхиляє решту вимог заявниці щодо справедливої сатисфакції».